

Mahlukatın sarahaten zikirleri pek şöhret bulmuş değil. Bunlara sadece bazı seçkin kullar mı vakıf oluyorlar?

Bizim "*fırtınalı bir denizden, zelzeleli bir zeminden*", "**Ne diyorsunuz?**" diye sormamız, kavli bir soru değil, düşünme, tefekkür etme manasındadır.

Denizin fırtına ile dalgalanmasında ve zeminin zelzele ile sarsılmasında, *hangi ilâhî isimlerin tecelli ettiğini düşünmemiz gerektiği* farklı bir üslupla ders verilmektedir.

Sual şeklini almış bu düşüncemize, deniz ve zemin namına yine biz cevap verir ve onların "**Yâ Celîl! Yâ Celîl! Yâ Azîz!, Yâ Cebbâr!**" dediklerini iştirir gibi oluruz.

Bu dersin haşiyesinde, çok önemli bir noktaya dikkat çekiliyor:

Üstat Hazretleri kedilerin ağızlarını kapayarak, mahreçsiz. "**Ya Rahîm**" zikrini çektiklerini ifade ettikten sonra şöyle buyuruyor:

"Sonra kalbime geldi, 'Acaba şu ismin vech-i tahsîsi nedir ve ne için insan şivesiyle zikrederler, hayvan lisanıyla etmiyorlar?'" (1)

Demek oluyor ki, kedi dışındaki bütün hayvanlar da Allah'ın rahmetini kendi lisanlarıyla yadedeler; ancak insanlar gibi "**Ya Rahîm**" diyerek değil.

Buna göre fırtınalı bir denizin yahut zelzeleli bir zeminin "**Yâ Celîl! Yâ Celîl! Yâ Azîz!, Yâ Cebbâr!**" demeleri de kendi lisanlarıyladır. Biz onlarda okunan bu esmâ-i ilâhiyeleri kendi lisanımızla ifade etmiş oluyoruz.

(1) bk. [Sözler, Yirmi Dördüncü Söz, Birinci Dal.](#)